

RITZO TEN CATE

**DON
KER
DER**

palm|slag

Ontwerp omslag: Hanneke Laaning | Studio Vensterbank
Ontwerp binnenwerk: vandijk ontwerpt, Eindhoven
Foto auteur: Hanneke Laaning

© 2020 Uitgeverij Palmslag | Ritzo ten Cate

www.donkerder.nl
www.palmslag.nl
info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 978 94 930 5941 2
NUR 301

KROKUSVAKANTIE, FEBRUARI 1984

1

Pappa en mamma zijn de verhuisdozen aan het uitpakken en ik loop daarbij in de weg, zeggen ze. Ze schelden op elkaar en snauwen naar mij. En dat terwijl ik zo goed heb geholpen met inpakken en dozen sjouwen.

Ik ben het huis uit gevlucht en ga de boel verkennen. Misschien zijn er wel nieuwe vriendjes. Ik loop de oprit af. Tussen de struiken door zie ik een enorme parkeerplaats. Daar kun je mooi rolschaatsen! Links is de receptie met een slagboom die automatisch open- en dichtgaat. Wat zou daar verderop zitten? Een snackbar? Er staat zo'n plastic kok langs de weg, eenzelfde als waar de grote jongens in Bilthoven altijd tegenaan trappen als ze erlangs fietsen. Als ik die kant op loop en naar links kijk, zie ik ineens de speeltuin waar pappa al over vertelde. Daar wil ik eerst heen! En ik zie pony's achter een hek staan, klaar om een ritje op te maken, zoals we ook wel eens in de dierentuin deden met de ezels. Ik mag vast een keer een rondje doen van pappa!

In de speeltuin is helemaal niemand. Het is koud en nat en toen we op de camping aankwamen hagelde het en dat is geen weer om buiten te spelen. Ik zou eigenlijk ook liever binnen spelen met LEGO en warme Chocomel. Of puzzelen.

In het midden van de speeltuin staat een grote klimtoren met

netten en trappen en een grote glijbaan. Wat een hoog ding! Ik loop erop af, langs de schommels, de glijbanen en van die dingen waar je op kunt klimmen en dan heel hard moet rennen. In Bilthoven had ik mijn eigen hut, maar hier heb ik mijn eigen speeltuin! Dat is in elk geval alvast heel leuk aan op een camping wonen.

Ik hoor een harde knal en voel pijn op mijn wang. Wat was dat? Een eikel valt naast me op de grond. Ik kijk omhoog naar het huisje in de grote klimtoren. Er steekt een groene laars uit het gat waar je van de glijbaan kunt. Ik doe een stapje terug en kijk omhoog. Een jongen steekt zijn hoofd door het gat naar buiten. Hij houdt een gele buis op me gericht. Opnieuw klinkt er een knal en nu voel ik een steek vlak onder mijn rechteroog. Ik moet huilen en ren weg. Midden door een plas. Ik glij uit en daar lig ik. Ik moet nog meer huilen. Het water is koud.

De jongen roetsjt via de glijbaan naar beneden. Met een paar flinke passen staat hij naast de plas.

‘Wat moet je?’

Ik kijk omhoog.

‘Wat moet je hier?’

Hij stamp met zijn laars in het water. En nog eens. En nog eens. Hij zet zijn voet op mijn schouder en drukt me diep de plas in. Het lijkt wel ijs. Snikkend kijk ik naar hem op. Hij laat me los en stapt uit de plas.

Ik ben helemaal nat en ik voel de modder in mijn ogen. Hij richt dat gele buisje weer op mijn gezicht en opnieuw klinkt een knal en voel ik pijn.

‘Wegwezen hier. Dit is mijn plek.’

Ik ren naar huis. Mamma zal wel boos zijn dat ik me zo vies heb gemaakt.

Maar nee. Ze hebben het te druk met op elkaar schelden. Stilletjes ga ik naar mijn kamer. Gelukkig hebben ze mijn bed al klaar-gezet.

Ik trek mijn natte kleren uit en kruip in bed. Ik trek twee wollen dekens over me heen. Mamma is het laken nog vergeten, waar-

door de dekens koud aanvoelen en kriebelen. Ik probeer mezelf in te stoppen, maar het lukt niet echt. Juist nu zou het zo fijn zijn als pappa er even zou zijn.

Ik heb het koud. Zou ik ziek worden? Ik hoop maar dat ik maandag dan weer beter ben en gewoon naar school kan. Ik kruip diep onder de dekens. Ik lig in mijn nieuwe kamer, maar in mijn oude bed, onder mijn eigen dekens.

De volgende ochtend ben ik vroeg wakker. Het huis is stil. Ik hoor een vogel. En een andere vogel. Geen auto's. Geen bussen. Geen trein. Geen burens. Geen pappa en mamma. Wel een heel nieuw huis.

Ik stap uit bed. De vloer is koud en mijn sloffen zitten vast nog in één of ander krat. In de keuken ruikt het muff. Het zijn de natte verhuisdozen in combinatie met sigarettenpeuken in een kop koffie en overgebleven macaroni met saus. Alle dozen zijn hetzelfde. Hoe vind ik mijn Donald Ducks? En waar is de beer die ik van opa Oss heb gekregen?

Het is best een mooi huis met een grote keuken, met een tafel waar je spelletjes aan kunt spelen. Buiten staat nog een tafel voor als het straks in de zomer warmer is. De huiskamer staat vol met dozen, tassen, kasten en wat blijkbaar allemaal nog meer op zolder of in de garage lag opgeborgen.

Waar is iedereen? Hoe laat is het? Het is al licht. Zou die jongen van gisteren ook hier op de camping wonen? Ik hoop het niet. Hij zei dat het zijn plek was. Misschien is er nog wel ergens een speeltuin en heb ik daar wel een schommel voor mij alleen. Vast. Het is zo'n grote camping, dat moet haast wel.

In het hoekje van de kamer, achter die plant uit de hal, staat onze rieten bungelstoel van oma Delft. Je kunt erin klimmen en als je dan de kussentjes aan de kant doet, zie je de grond onder je. Eigenlijk vlieg je dan dus een beetje, zeker als je je ogen dichtdoet en een beetje beweegt. Ik schuif de plant aan de kant en trek de bungelstoel achter me aan naar het grote raam. Dat fijne plekje heb ik

alvast gevonden. De stoel schommelt en kraakt zachtjes. De kussentjes stapel ik zo op dat de stoel een fort wordt en aanvallers me niet kunnen zien en ik hen wel. Een bungelend fort.

In de tuin wipt een vogeltje. Een soort mus, maar dan geel. Aan de rand van het gazon staan struiken en bomen. Het lijkt wel of we in een bos wonen! Dat geloven Jan en Frank en Michiel vast niet. Ze moeten maar snel komen. Dan kunnen we hier in onze eigen tuin hutten bouwen. En daar is nog een vogel. Hij is roze met zwart en wit aan de zij. Hoog in de bomen wipt hij van tak naar tak. Hij kijkt me aan. Hallo, vogel! Hoe heet je?

Zouden pappa en mamma nog niet wakker zijn? Ik klim uit mijn fort en loop naar de grote slaapkamer. Ik hoor niets. De deur zit dicht en dus mag ik niet binnenkomen. Dat mag nooit. Wel stom dat ze wel zomaar in mijn kamer mogen komen. Of eigenlijk ook wel fijn, voor het slapengaan. Niet om me 's morgens vroeg wakker te maken, daar hou ik niet van.

Misschien zijn ze wel iets vergeten mee te nemen uit ons oude huis en zijn ze dat nu al aan het ophalen. Ik klim de trap op naar boven. Het is een heel mooie trap. Hij gaat in het rond met een paal in het midden, net als bij de brandweer, denk ik. Als het heel snel moet, als er brand is, kun je dan zo naar beneden glijden, of gewoon als je zin in glijden hebt natuurlijk.

Via de andere trap ga ik weer naar beneden. Deze is minder leuk dan de brandweertap. In het halletje is het donker. Waar zit het lichtknopje en waar is mijn zaklantaarn net nu ik hem nodig heb? Het gangetje staat vol met dozen, de tegels zijn koud aan mijn voeten. Hier moet nog een kleed komen, of ik moet mijn sloffen terugvinden natuurlijk.

Ik beweeg me tussen de dozen door terug naar de keuken, maar hoor aan het einde van de gang iets in de garage. Ik open de deur naar de keuken, zodat ik meer licht heb en het lichtknopje eindelijk kan vinden. De tl-balken springen aan. Lopend richting de garage hoor ik dat daar iemand heel hard ligt te snurken! Ik doe de deur naar de garage open, stap naar binnen en klik het licht aan.

‘Godverdomme, doe dat licht uit!’

‘Pappa? Waar is mamma? Is jullie bed nog in ons oude huis?’ vraag ik en ik doe gauw het licht weer uit.

‘Sorry jongen, ik heb slecht geslapen. We hadden weer ruzie.’

Pappa kruipt onder zijn oude winterjas en een kleed vandaan. Hij heeft op het matras geslapen dat Jan, Frank, Michiel en ik wel eens hebben gebruikt om een hut te bouwen. Hij heeft zijn verhuiskleren en zelfs zijn schoenen nog aan. Hij staat op en geeft me een zoen op mijn hoofd.

‘Heb jij een beetje geslapen in je nieuwe kamer?’ vraagt hij dan.

Ik knik en samen gaan we naar de keuken voor een gebakken eitje. Pappa haalt de pannenkoekpan uit een doos en steekt het gas met zijn aansteker aan. Een gouden Zippo, precies zo één als ik later ook wil.

‘Als jij je kleren aantrekt en naar de winkel loopt om wat koffie, koffiefilters en sigaretten te halen, dan bak ik de eitjes. Het is bij de receptie, waar we gisteren door de slagbomen kwamen, nog iets verder doorlopen en dan links, voorbij die wipkip voor de ingang. En neem ook wat brood en iets lekkers voor jezelf mee. Hier heb je vijftiengulden. Nee wacht, laten we maar even samen op en neer gaan, want ik zie dat er ook geen boter is.’

Ik ren de brandweertrap op naar mijn kamer en trek mijn kleren van gisteren aan. Ze zijn nog helemaal nat en koud. Kan ik zo snel een andere broek vinden? Ach, laat ook maar, ik zeg wel dat ik bij een meertje was en dat ik een hut heb gebouwd op het onbewoonde eiland en dat ik op de terugweg in het water viel en het waterslangmonster me bijna had gepakt, maar ik zijn kop heb afgehakt met mijn zwaard. Heel voorzichtig glij ik de trap af – dit moet ik echt nog flink oefenen.

Pappa staat in de tuin met een sigaret. Ik geef hem mijn hand en we lopen samen naar het winkeltje. Handig, dit is minder ver lopen dan naar de SPAR bij ons oude huis. Nu maar hopen dat ze hier ook zo’n rek hebben met van die glazen potten waar je zelf snoep uit mag pakken.

Als we bij het winkeltje aankomen, is het binnen nog donker.

De deur is op slot.

‘Verdomme. Die winkel hoort gewoon open te zijn in de krokusvakantie. Waar is mijn sleutel?’ Papa rent naar huis en van huis naar de receptie, en daar blijft-ie.

Er komt een mevrouw aan gefietst op een opoefiets, met slingers over het stuur en in de wielen.

‘Dag, dag, kom je me van al mijn snoep beroven of heeft je mamma de koffie op?’

‘Nou, mevrouw, pappa en ik gingen even ontbijt en sigaretten en iets lekkers halen, maar de deur is dicht en nou is pappa via huis naar de receptie gelopen en daar is-ie al een hele tijd.’

Ze opent de deur, klikt het licht aan en loopt naar de kassa om haar werkschort te pakken.

‘Of wil jij hier aan ’t werk? Mag ook hoor, dan neem ik een dagje vrij.’ Glimlachend reikt ze me haar schort aan. ‘Je bent hier nog niet eerder geweest, of wel? Zal ik je ons winkeltje eens laten zien? Dan weet je het snoep, de spelletjes, LEGO en modelbouw-pakketten in ’t vervolg zelf te vinden. Ik heet Jeanet, maar je mag ook Nettie zeggen. Hoe heet jij?’

‘Ik heet Rogier en mijn achternaam is Blokhuis. Net als pappa. Mamma heet Van Schijndel. Net als opa Oss. En oma is er niet meer.’

We wandelen samen door het winkeltje. Ze heeft best veel: zakmessen, aanstekers, een wigwam en snoep, alleen niet zoveel als bij de SPAR en je mag de snoepjes ook niet zelf uit een pot halen om ze in een zakje te doen. En ze is een beetje vreemd, maar ik vind haar wel aardig.

De deur zwaait open en daar is pappa.

‘Goedemorgen, ik ben Freek, de nieuwe parkdirecteur. We zijn gisteravond aangekomen en ik wilde ontbijt halen, maar u was nog gesloten.’

‘Och ja, op zondagmorgen zijn de meeste mensen niet zo vroeg en dan doe ik zelf ook maar rustig aan. Ik ben Jeanet Vos. De mensen in ’t dorp noemen me Nettie.’

‘Komende week kom ik kennismaken, maar eerst ontbijt,’ zegt

pappa terwijl hij door het winkeltje stapt en naar brood en eieren en koffie, koffiemelk en filters grijpt.

Mevrouw Vos volgt hem op een afstandje. 'Blijft u een korfje?' vraagt ze en ze reikt hem een een stalen mandje aan.

'Hoeft niet.' Hij houdt alle boodschappen tegen zijn lichaam geklemd met zijn arm en zijn kin. 'Heeft u ook jam of zoiets?'

Mevrouw Vos stapt het volgende gangpad in en houdt een pot omhoog: 'Kersenconfituur met hele kersen, van Hero, en hier met aardbeien. Thuis heb ik zelfgemaakte jam van kruisdoorns en aalbessen. Die kan ik ook wel halen, als u dat blijft.'

'Doe de kersen maar.' Pappa reikt over het schap om de pot aan te pakken en hop, daar gaan de eieren, de koffiemelk en de rest. 'Verdomme!' Boos smijt hij de pot jam op de tegels. De glasscher-ven vliegen alle kanten op en de jamspetters zitten tot het einde van het gangpad.

Mevrouw Vos kijkt hem aan en vult haar mandje met een nieuw brood, eieren, koffie, koffiemelk, filters, jam en geeft het mandje aan mij. Pappa grist het uit mijn hand, pakt een pakje shag en een paar blikjes bier.

'Schrijf maar op, ik ben de nieuwe directeur.' Zonder om te kijken loopt hij de deur uit.

Mevrouw Vos en ik kijken elkaar aan. 'Als je het korfje straks weer bij me brengt, krijg je een snoepje.' Ik lach en beloof haast te maken, zij lacht terug en geeft me alvast twee snoepsleutels: 'Eén voor jou en één voor je pappa.'

Nog voordat ik bij de receptie ben, hoor ik al dat ook mamma in ons nieuwe huis is: ze schreeuwt, krijst en gilt en op het moment dat ik de oprit op loop hoor ik scherven rinkelen.

Ik ga naar binnen via de garagedeur en loop via het halletje naar de achterste trap en sluip naar mijn kamer. Twee snoepsleutels is ook voldoende als ontbijt, besluit ik.

Morgen is mijn eerste schooldag op mijn nieuwe school. Ik kan vast niet slapen. Zou mamma me brengen, of pappa misschien?

Mamma weet vast niet waar de school is. Zouden de kinderen in mijn klas leuk zijn en wat zouden zij in hun vakantie hebben gedaan? Zou ik een juf of een meester hebben? Ik hoop dat ze lief is en mooi kan voorlezen. Ik vraag me af of die grote jongen van gisteren er ook zal zijn. Dat moet haast wel, tenzij er hier ook meer scholen zijn natuurlijk. Of misschien gaat-ie wel niet naar school. Dat denk ik, hij is vast zo vaak de klas uitgestuurd dat hij nooit meer terug mag komen.

‘Kom je ook naar beneden, Rogier? Pappa heeft friet gehaald in het dorp en er is appelmoes.’

Beneden in de keuken lijkt de vrede hersteld. Pappa en mamma zitten samen aan tafel, er staat een grote papieren zak met friet op tafel en een bakje met frikandellen. Kroketten heb ik nog liever, want die kruimeltjes knisperen zo lekker. De appelmoes zit in zo'n grote pot met een deksel dat klik zegt als pappa hem opendraait. Mamma is niet sterk genoeg, zegt ze elke keer als ze een nieuwe pot wil openen.

‘Vanmiddag gaan pappa en ik dozen uitpakken en moet jij jezelf maar even vermaken. Ik zal zo de lego voor je opzoeken, of misschien kun je naar de speeltuin hierachter. Als je vanavond trek krijgt, ligt er nog brood in dat kastje.’

Ze wordt gelukkig niet boos over dat ik mijn broek gisteren vies heb gemaakt.

2

Het is nog donker. Ik kijk op mijn klok. De kleine wijzer staat net over de zes en de grote net onder de drie. Ik kan niet meer slapen en dus ga ik maar uit bed. Kleren aan, beschuiten met boter en hagslag eten, misschien nog in mijn nieuwe stripboek lezen en dan naar school. Gelukkig heeft pappa mijn kleren uit een doos in de kast gepakt en hoef ik niet nóg een dag in mijn vuile broek te lopen.

Zachtjes ga ik naar beneden, de trap af. Vanmiddag of vanavond moet ik maar weer oefenen met brandweren. Nu even stil, stil, stil. Anders worden pappa en mamma wakker en krijg ik op mijn kop.

Mamma zit al aan de keukentafel. Ze rookt en zo te zien en te ruiken is dit niet de eerste sigaret van vanochtend, de hele keuken staat blauw van de rook. Ze hangt over de tafel. Haar ene hand ondersteunt haar hoofd, met de andere houdt ze haar sigaret in haar mond. Tussen een handjevol borrelnootjes op tafel staat een bierglas met, denk ik, wijn. Ze hoort me niet. Slaapt ze misschien? Ik blijf een tijdje staan en dan kijkt ze op.

‘Moet jij niet al lang op bed liggen, menneke? En waarom heb je je kleren weer aan? Hup, naar bed jij.’

Vreemd. Weet ze niet dat het al maandag is en ik straks naar school moet? Ze kijkt heel moe uit haar ogen. Zou ze het ook spannend vinden dat ik straks naar een nieuwe school ga, misschien?

‘Ik moet al bijna naar school, mam.’

Ze kijkt naar de klok met haar ogen samengeknepen, alsof die heel ver weg is. Ze staat op, loopt naar de klok toe, slinger, houdt zich vast aan het aanrecht, loopt verder, slinger nog eens, struikelt en valt op de vloer. In haar val heeft ze het tafelkleed vastgegrepen en nu ligt alles daar uitgestrooid in de keuken: wijn, glasscherven, peuken en zichzelf.

Ze blijft op de grond liggen, duwt haar arm onder haar hoofd en trekt het tafelkleed over zich heen. Ze krult zich op alsof ze nog een tukje gaat doen. Met haar andere hand grijpt ze om zich heen. Ze zoekt een kussen voor onder haar hoofd, denk ik. Ik loop naar de bungelstoel, pak twee kussentjes en leg die onder haar hoofd. Ze zegt niets. Ze kijkt me ook niet aan. Ze slaapt.

Ik pak de handveger en veeg alles wat gevallen is zo goed mogelijk bij elkaar. Ik moet oppassen dat ik niet met mijn blote voeten in een scherf ga staan, anders kan ik straks misschien niet naar school en al helemaal niet meedoen met gym. Voorzichtig beweeg ik me naar de keukenkast en vind daar alles wat ik nodig heb: beschuiten, hagelslag, vruchtenhagel, vlokken en boter. De Yoki staat vast in de koelkast. Messen liggen in de la in het bakje dat we in ons vorige huis ook hadden, gewoon mee verhuisd, net als ik.

Ik eet mijn beschuiten met lekker veel van alles. Dat mag wel op een eerste schooldag. Mijn kruimels veeg ik bij elkaar met het aanrechtdoekje; ik had beter even een bord kunnen pakken. De kleine wijzer staat bijna op de zeven: tijd om mijn tanden te poetsen en dan hopen dat pappa op tijd wakker wordt.

Het duurt maar en het duurt maar. Mamma snurkt. Ik loop naar de slaapkamer waar pappa ligt te slapen. De deur staat op een kier. Ik mag hier nóóit naar binnen, dus nu ook niet. Maar misschien wél als ik ontbijt op bed voor hem maak. Ja, dat ga ik doen! Dat heb ik vorig jaar op vaderdag ook gedaan en daar was-ie toen heel blij mee. Dan wil-ie me daarna vast ook wel naar school brengen. Misschien zelfs wel met onze nieuwe auto. Dan kunnen de andere kinderen die meteen ook zien.

Wat zou pappa lekker vinden als ontbijt? Ik gok op brood met salami en brood met vruchtenhagel. En een glas melk, dat drink ik zelf ook het liefst als er geen Yoki is. Ik neem ook nog twee gevulde koeken, een zakje nootjes en de pot met dropjes mee. Dat moet wel voldoende zijn om de slaapkamer in te mogen.

Met een vol dienblad duw ik de deur van de slaapkamer open. Ook hier hangt die akelige sigarettenlucht. Ook hier liggen borrelnootjes en een wijnfles, en dat terwijl ik nooit mag eten en drinken op mijn kamer! Ik zet het dienblad op het nachtkastje van mijn vader en leg mijn hand op zijn schouder. Hij snurkt.

‘Pappa, pappa, wakker worden. Ik moet zo naar school.’

Ik schud hem zachtjes heen en weer aan zijn schouder. Zijn ogen gaan open.

‘Kijk, ik heb ontbijt voor je gemaakt! Wil je het op bed opeten of zal ik het voor je mee naar de keuken nemen?’ zeg ik terwijl ik hem met mijn beste-beentje-voor-blik aankijk.

‘Dat is goed wakker worden, wat heb je allemaal? Brood, brood, gevulde koeken, melk. Het wordt hoog tijd dat ik je leer koffiezetten en een eitje bakken, dan mag je me in het vervolg ook midden in de nacht wakker maken.’

Hij lacht. Ik lach terug. Ik ben benieuwd of pappa al doorheeft dat mamma niet naast hem ligt.

Hij komt overeind en geeft me een knuffel. Achter hem is de deken opengeslagen.

‘Weet jij waar mamma is?’

‘In de keuken. Ze zat aan tafel toen ik beneden kwam, maar ze ligt nu op de grond te slapen onder het tafelkleed. Ik heb twee kus-sens voor haar gepakt en de rommel opgeruimd.’

En plots kijkt-ie een stuk minder blij.

‘Het is allemaal niet gemakkelijk, jongen. Ik hoopte dat mijn nieuwe baan haar goed zou stemmen, maar integendeel. Toen ik goed en wel de handtekening onder het contract had gezet, begon ze te mopperen. Ze ging nog liever naar Zeeland of naar Friesland dan naar Drenthe. En nu zitten we hier.’

We lopen naar de keuken, waar ze nog steeds ligt te slapen. Pappa gaat terug naar de slaapkamer en haalt een deken.

‘Laat haar maar slapen. Ik breng jou straks eerst wel naar school. Heb je er zin in?’

‘Ja, ik hoop dat ik snel nieuwe vrienden heb zoals Jan en Frank en Michiel bij ons oude huis en dat de kinderen hier ook hutten bouwen. Anders kan ik ze dat misschien wel leren.’

Pappa gooit de garagedeur open en start de Senator. Zo heet-ie, dat staat er in zilveren lettertjes achterop. Hij is een stuk groter dan onze vorige wagen en de rijdersstoel is zo breed dat ik er wel twee keer op pas.

We rijden door de slagboom, de camping af, rechtsaf en dan het dorp uit. ‘Even een rondje rijden, we hebben nog tijd genoeg.’

We rijden over een klinkerweggetje en over een zandpad. Links bos, rechts heide.

‘Wat is het hier mooi, hè, pap?’

‘Ja, daarom is er hier ook zo’n grote camping. In de zomer komen er duizenden mensen elders uit het land om hier van de natuur te genieten. Drenthe is één van de mooiste provincies van Nederland.’

‘En daar wonen wij nu.’

‘Precies.’

Het schoolplein staat al vol met kinderen. Pappa parkeert de auto vlak bij de ingang.

Een juf ziet ons aankomen en loopt naar ons toe. Ik stap uit en krijg meteen een hand. ‘Hoi, ik ben juf Gea. Jij moet Rogier zijn, je ziet er nog leuker uit dan op de foto.’

Wat een leuke juf. Ze heeft grote ogen en ze lacht heel vriendelijk. Ze geeft mijn vader een hand.

‘Zo, en u bent de nieuwe burgemeester van Het Hondsrugpark? Ik ben Gea Hofsteenge, leerkracht voor de klassen één, twee en drie.’

Pappa kijkt haar aan.

‘Ze konden geen andere vrijwilligers vinden en toen hebben ze

mij maar gekozen. Ik zie uit naar een mooie tijd hier in het dorp. En laat het me vooral weten als u een keer iets met de school bij ons op het park wilt ondernemen. U bent vast bekend met ons zwembad, de pony's, de tennisbanen, het voetbalveld.'

'Fijn om te horen. Dat komt vast wel een keer van pas.'

Dan neemt ze me mee naar een groepje kinderen dat bij de ingang staat.

'Kijk jongens, dit is Rogier. Vanaf vandaag zit hij ook bij ons op school. Hij zit in de eerste. Hij komt uit Bilthoven en houdt van hutten bouwen, vogels kijken, rekenen en gym. Stellen jullie je maar eens voor, zo hoort dat.'

'Hoi, ik ben Mark. Ik hou van voetballen.' 'Ik ben Froukje.' 'Ik ben Niels.' 'Ik ben Erwin.' En zo gaat het nog een tijdje door. Ik kan alle namen zo snel niet onthouden, maar als ik mijn best doe, ken ik ze vast tegen het einde van de week.

Pappa stapt in. Hij zwaait. De Senator glijdt het schoolplein af, het dorp in.

Juf Gea vraagt of we zin hebben om naar binnen te gaan en loopt voor ons uit. Alle kinderen volgen en hangen netjes hun jas aan een lange plank met haakjes. Klassen één, twee en drie rechts van de gang, vier, vijf, zes links.

Iedereen snelt naar z'n tafeltje en juf vraagt mij waar ik wil zitten. 'Lijkt het je leuk om bij Mark en Erwin te zitten? Ik denk dat dat wel klikt.'

Ik knik en ze pakt een tafel en een stoel en schuift die tegen de andere twee tafels aan. Mark zijn tafel is groter, die van Erwin is net zo groot als die van mij. Ze geeft me een vulpen, een potlood, een gum en plakt een sticker op mijn tafel. *Rogier* staat er met mooie sierlijke letters op. Dat is handig, zo kan ik snel de namen van alle andere kinderen leren!

'Komen jullie maar even in een kring zitten. Dan kunnen we het over jullie vakantie hebben.'

Iedereen pakt zijn stoel en binnen een paar tellen zitten we in een kring. We zijn met twaalf kinderen. Twee stoelen blijven

staan: één zo groot als die van Mark en één een slag kleiner dan die van mij.

‘Eens kijken, zijn jullie allemaal heelhuids teruggekomen van vakantie?’ Juf kijkt rond. ‘Evelien is ziek. En weet iemand waar René is?’

Niemand antwoordt.

‘Dan zal ik straks maar weer eens bellen,’ zegt juf dan.

We mogen allemaal om beurten vertellen wat we in de vakantie hebben gedaan. De meeste kinderen zijn gewoon thuis geweest, een aantal is wezen logeren. Evelien en Froukje hebben de pony’s verzorgd op de camping en lachen naar mij. Mark heeft geschaatst, Jeroen heeft met z’n vader op de tractor gereden en ik vertel over hutten bouwen in Bilthoven, over onze verhuizing en dat we op de camping wonen.

En dan gaat de deur open. De juf van de bovenbouw steekt haar hoofd om de deur en zegt: ‘René was iets later, maar hij is er toch.’

Het is die grote jongen van zaterdagmiddag. We kijken elkaar aan en dan zo snel mogelijk weer een andere kant op. Dus toch! Ik wil naar huis, maar eigenlijk wil ik nu huilen. René – zo heet hij blijkbaar – pakt zijn stoel en gaat tussen Mark en Jeroen in zitten.

‘Goed dat je er bent, René. Dit is Rogier. Zijn ouders en hij zijn net op de camping komen wonen en hij zit nu bij ons in de klas.’ René kijkt me opnieuw aan en kijkt dan weer naar juf Gea. ‘Vertel maar. Wat heb jij in de vakantie gedaan?’ vraagt ze hem.

‘Niks,’ is zijn antwoord.

Als juf Gea eens wist wat hij had gedaan in zijn vakantie! Hij heeft echt een gemene rotkop! Waren Jan en Frank en Michiel maar hier, dan zouden we hem samen wel een lesje leren.

Juf vraagt nog een paar keer door en dan mompelt hij iets over een konijntentoonstelling, wat dat ook mag zijn, en kerstboompjes voor volgend jaar poten en dat de hond een ree te grazen heeft genomen en dat ze die hebben geslacht.

Nadat iedereen aan de beurt is geweest, gaan we weer aan onze tafels zitten en mogen we schrijven. Juf helpt me om vullingen in

mijn nieuwe pen te steken en dan mag ik er voor het eerst mee schrijven. Hij is geel en heeft een gouden punt! De inkt vloeit over het papier en ruikt heerlijk. Rekenen en gym zijn mijn favoriete vakken, maar schrijven met zo'n mooie pen kan ik ook wel uren achter elkaar doen, denk ik.

In de pauze gaat iedereen naar buiten. Veel kinderen komen bij me staan. Ze vragen hoe het op mijn vorige school was en of we vanmiddag samen zullen spelen. Ik denk dat ze wel weten dat wij een heel grote speeltuin achter het huis hebben. Misschien mogen de kinderen wel bij ons blijven eten. Hoe zou het met pappa en mamma zijn? Zou mamma nog slapen?

Ik heb geen idee waar René is. Hij liep de deur uit, rechtstreeks naar het pleintje achter school, geloof ik. Zolang hij maar bij mij uit de buurt blijft, met zijn gele schietbuis.

Ook het tweede deel van de ochtend vliegt om. Juf leest voor en wij mogen tekenen en kleuren en knippen en plakken. Terwijl we bezig zijn, komt juf even bij ons allemaal langs. De één krijgt een aai over zijn bol, de ander een glimlach, bij de ander kijkt ze mee over de schouder en loopt dan weer door. Mijn tekening pakt ze op en legt 'm dan weer neer. 'Mooi hoor,' zegt ze.

En dan is het middagpauze en haalt pappa me op. De Senator staat midden op het schoolplein, het raampje staat open en pappa rookt een sigaret.

'Hoe was het?' vraagt hij.

'Ja, euh... goed. Leuk. Juf is leuk. Erwin en Niels willen vanmiddag na schooltijd bij me komen spelen. Mag dat?'

'Tuurlijk mag dat. Willen ze meerijden met de auto of fietsen ze zelf?'

'Dat weet ik niet.'

Ik wil ze maar al te graag onze Senator van binnen laten zien. En dan hoop ik dat we een rondje gaan rijden en dat ze hem dan ook mooi vinden. Ik heb nog geen enkele Senator in het dorp gezien.

'En hoe is het met mamma?' vraag ik. 'Is ze al wakker? Is ze alweer wat vrolijker?'

Pappa mompelt wat.

Als we thuiskomen zit mamma aan tafel. Ze ziet er moe uit. Ik laat haar maar. We eten snel een broodje en dan wil ik snel weer naar school.

Daar leest juf voor uit één van haar favoriete boeken: *De GVR*. De hele klas luistert en voor we het weten is de middag voorbij. Mark, Jeroen, Niels, Erwin, Froukje en Evelien komen spelen. We spelen verstoppertje in de grote speeltuin, al komen de meisjes volgens mij vooral voor de pony's; die staan naast de speeltuin in een soort grote zandbak. Pappa haalt friet en kroketten en frikandellen en alle kinderen blijven eten. Ik lijk wel jarig! Wat een fijne eerste schooldag. Ik hou wél van Drenthe. Jan, Frank en Michiel moeten in de volgende vakantie maar komen logeren, dan kunnen ze mee spelen en kunnen we nog grotere hutten bouwen dan we achter onze oude school deden.

De volgende ochtend ben ik weer vroeg wakker, maar deze keer ben ik niet als eerste beneden. Pappa staat al een eitje te bakken.

‘Zeg pap, mag ik straks op de fiets naar school?’

‘Tuurlijk, jongen. Ik fiets wel met je mee, doe ik dat ook nog eens. Misschien ben ik het wel verleerd in al die jaren.’

Het is inderdaad maar een klein stukje. Rechts, links, rechts, links. En terug hetzelfde. Dat ga ik onthouden, ook zonder steentjes of broodkruimels te strooien zoals Klein Duimpje.

Ook de tweede ochtend is leuk. Voor de pauze hebben we rekenen en na de pauze gym. Dinsdag is nu al mijn favoriete dag! We doen trefbal, zes tegen zeven, met een gele bal die een beetje harig is. Daar heb ik nog niet eerder mee gespeeld. De grote jongens gooien heel hard. Gelukkig zit René in mijn team.

Als de school uit is, rent iedereen naar het fietsenhok. Ik ben nog even bezig, want ik krijg mijn veter niet los. Ik loop niet veel later naar het fietsenhok. En daar staat René.

‘Als je wat zegt trap ik je fiets *stukkend* en je poten erbij,’ zegt hij.

Ik kijk hem aan, wend mijn blik angstig af in de hoop dat hij

me met rust laat en wil mijn fiets pakken.

‘Hoor je dat? En ik weet waar je woont, dus ik kan ook bij je langskomen. En ik heb ook twee grote broers en voor mijn pa is ook iedereen bang.’

Ik knik en zeg dat ik naar huis wil, maar hij komt voor me staan en houdt mijn fiets vast. Hij smijt hem tegen de grond en met zijn laars trapt hij tegen het achterlicht. Stuk. En het spatbord zit ook scheef. Gelukkig komt juf net om het hoekje kijken.

‘Jongens, gaan jullie ook naar huis?’

Ik hou van juf Gea.

De eerste week vliegt voorbij. Ik heb het naar mijn zin op school. Ik heb mijn eerste plakplaatje verdiend met schrijven. Met schrijven nog wel! Elke dag heb ik leuk gespeeld, tijdens de pauzes, na schooltijd, bij ons op de camping. En donderdagmiddag ben ik met de jongens naar het crossbosje geweest, zo noemen ze dat. Daar kun je heel hard fietsen en met je fiets steigeren en springen en helemaal plat door de bochten. De grote jongens uit het dorp hebben de baan aangelegd en houden ook wedstrijden, maar nu spelen mijn nieuwe vrienden er vooral en bouwen ze hutten. Het valt me op dat ze andere hutten bouwen dan wij in Bilthoven. Ze hebben een groot, diep gat gegraven, het vervolgens afgedekt met palen en landbouwplastic en er een dikke laag aarde, mos en takken op gegooid. Via een tunneltje kruip je naar binnen en daar hebben ze bankjes, een tafeltje en een plekje om te stoken gemaakt. Het dak laat maar een heel klein beetje licht door. Met een aansteker probeert Erwin een hand droog gras aan te steken, maar dat gaat nog niet zo gemakkelijk. Mark heeft een wit, klein staafje met een touwtje eraan van zijn moeder mee gegapt. Het duurt even voordat de vlam van de aansteker overslaat op het staafje, maar zodra het eenmaal brandt, fikt het flink! Erwin houdt zijn gras erbij. We hoesten. Wat een rook!

Zaterdag is de eerste dag dat ik niet naar school hoef. Eindelijk heb ik de tijd om het winkelmandje terug naar mevrouw Vos te

brengen. Het ligt in de garage. Pappa had 'm toch ook zelf kunnen terugbrengen? Nou ja, zo kan ik er iets mee verdienen, heeft ze gezegd. Ik wandel naar het winkeltje. Het regent wat. Het licht brandt. Ik ben benieuwd of ze weer zo aardig tegen me doet. Ik stap naar binnen en daar is het antwoord.

'Ha Rogier, hoe is 't met jou? En je hebt mijn korfje bij je, daar hoopte ik al op. Wil je een hand tumtummetjes of wil je een mok LEGO uit de ton grabbelen? Kies jij maar.'

Ik kies voor de LEGO. Daar heb ik langer iets aan. Ik grabbel een ridder, een wielkje, heel veel tweetjes en viertjes, wat glas en een dak van een ruimteschip, denk ik. Ik hoop dat pappa zijn mandje vaker in de garage laat staan.

'Heb je een goede week op school had?' vraagt mevrouw Vos. 'Vertel eens even.'

'Nou, het was heel leuk. Juf Gea is heel lief. Ik heb een sticker gekregen voor schrijven en we hebben bijna elke dag na schooltijd gespeeld. Ik zit bij Mark en Erwin aan tafel. Mark zijn tafel is groter dan die van Erwin en mij. Hij zit in de derde.'